

ŽUR ZA BEŽIGRADOM

Darko, Siso imenovani, žur pijani
prireja spet čez vsako mero
z dvojko Bronx se več mu v bran ne stavi,
končano njuno je in marsiktero
žuriranje, pir, ki se po Gerbičevi, Rožni spije
napolnil bi jezero.

Kako se zdajci pijača vlije!
Obležal je že skoraj vsaki,
sam Siso ga še z majhnim tropom pije.
Vliva ga najmanjši med junaki,
hlače sleče, svojo bundo sivo.
že v bademantlu valja se po mlaki.

On z njimi, ki prisegajo na pivo,
beži tja v štirko, v pivsko to jazbino,
v trdnjavo zidano na skalo sivo.
Še dandanašnji vidiš razvalino,
ki 350-ti apartma se imenuje,
v njem gledaš Sisotovo zapuščino.

Ko hišnik za to žurko čuje,
gasilske aparate hitro vse pospravi
in žarnice že v paniki odšraufuje.
Razvije zdajci žur se pravi!
Siso kleje in po vratih seka,
pitje se mu več ne ustavi.

Šest ur že moči tla pijače reka,
Slovenec naliva že Slovenca, brata,
kako strašanska žeja je človeka!
Ko prevelika postala je potrata
suho grlo, žeja nepremagljiva
prete odpreti apartmaja trdna vrata.

Dalj Siso več jim bede ne zakriva,
besede te pijancem reče zbranim:
"Ne hišnik, pregnala nas bo prazna gajba piva!
Le malo vam še pijače, bratje, hranim
pili smo ga dolgo, brez podpore,
kdor hoče spati, mu ne branim.
Kdor hoče vas dočakat trezne zore,
nočem enake, ne branim mu, al' v post'lo iti more.
S seboj povabim druge vas junake,
vas, katerih alfa se vkloniti noče.
Temna je noč in stresa grom oblake,
Mojč zakurblal zdaj bo avto vroče.
Le majhna pot je tja do Bežigrada,
to noč nam ga doseči je mogoče.
Največ sveta žuratorjem pripada,
tja bomo našli pot, kjer njih sinovi
poznajo le besedi žretje in naslada.

Ak' pa kozlat nas pošljejo bogovi,
manj strašna noč je v črne školjke krili,
kot so pod svetlim soncem trezni dnovi!"

Ne zapusti nobeden ga v ti sili,
molče flašo svojo vsak si vzame
treznega v celem ni imel števili.

Al' komaj pridejo, vname
se strašen žur, ne žur, razbitje,
Bežigrad tam s celo jih močjo objame.
Tam sploh niso ved'li za njih pitje
in sila ta jih vse prevlada
folk išče si za boksi kritje!

Ko svojo moč ta žur najbolj razklada
po apartmajih narod na pomoč zavpije
in vstane šum, da pička za pičko pada.
Ko še en pir v grlo vlije,
iz kleti v sobe Siso plane
z rokami tesno k sebi jih privije,
kar se mu zoperstavi, se ne gane
in ne počije pred, dokler ne omaga,
tak' vrže Siso se na deklice zaspane.

Ne jenja prej, dokler ni zadnja sraga
pijače spita, dokler njih kdo sope,
ki jim treznost je bila še draga.
Ko zor zasije na pijancev trope,
leže, k' ob ajde žetvi al' pšenice
po sobah tam leže snopovja kope.
Hlačk raztrganih je več od polovice,
med njimi, člani pivske klike,
policaj zastonj tam išče grdo lice,
njega, ki kriv žurke je velike.

PODPIS PRI ZDRAVU

Žurerjev in pijancev zabavo je opojno
končala temna noč, kar svetla zarja
zlatí z rumen'mi žarki glavo dvojno
blokov bežigrajskih siv'ga poglavarja,
Ljubljana vsa še spi spokojno,
sledu ni več večernega divjanja;
al pijanca žeja še ne mine,
nit` klic maliganov v dnu tišine.

Al kup, ob katerem ti stojiš kozlanja,
ni, Siso to podoba tvoja?
To noč je jenjal žura šum divjanja,
al potihnil ti vihar ni v prsih boja;
le hujša žeja se zbudi nekdanja,
ak prav uči me lastna skušnja moja,
bolj grize, bolj po novem piru vpije,
glasno obup iz tebe síje.

Prenesla treznitve ure teže
bi ne bila v službi glava siva;
med študijem pa trdnejše bile so mreže,
ki v njih drži nas upa moč goljfiva;
kar Sisota še na Ljubljano veže,
se z njegovih prejšnjih dni odkriva,
ko nista le študij in poletno delo
vodila ga v ljubljansko mesto belo.

Tako že mlad prišel je v Mestni log poscani,
kjer, še preden prideš do Petríne požrtije,
stojé študentskih blokov velikani,
domovi, kjer lahko se dobro pije
z njih kaže se ti Index bar na levi strani,
na desni pa se v Zdravu šankec vije.
Ljubljana cela nima lepš'ga kraja,
kot je z okolšno ta, podoba raja.

Tam v časih Sisota v bloku
so bivale študentke mlade,
ki nanje mislil je v stoku;
dekleta željna vsa naslade
žurirala so včasih v smehu, včasih v joku
vsem razen Sisotu so dale rade.
Tam prvo sobo Vida in lepa
njena cimra odpira in zaklepa.

Pa smrkljca Andreja, lepa ko devica,
ki se je še sestra Klavdija ne stidi,
nedolžnost vnema ji oči in lica,
lepote svoje sama le ne vidi,
priliznjena Yukijeva govorica
je ne napihne, ji srcá ne spridi.
Al več kot vsa dekleta zala;
mu radosti je v študentu flaša dala.

O blagor, blagor, tebi Siso! ti vneta
je steklenica od tvojega pogléda,
Naj pevec drug vam srečo popisuje,
ki štiri leta cvetla je obema:
kak Siso naš gostilne obiskuje,
kak ni ločitve njima dvema,
kak mu od pira vamp se napihuje,
ki srečna ga naslada v grlu vnema,
pijanost njuno, ki tak hitro mine,
pregnana od treznitve bolečine.

Streznjen zdaj pri Bežigrada smeri
iz oči mu sije ta pogled krvávi,
z očmi pijanca avtobusno meri,
strašne mu misli rójijo po glavi,
domov v Celje iti misli v slepi veri;
al nekaj mu predrzno misel ustavi --
bila bifeja Zdravo odpiralna ura
je ideja tista, ki speljala ga je 'z žura.

Enkrat videt' še želi kantino milo,
pozdravit' prejšnjega veselja mesto;
al srečno je prestala žurov silo,
al kelnerce srcé še bije zvésto,
al morebit' pod ruševine spi gomilo,
al drug pijanec je zasedel njega mesto,
le eno pivo on še spiti móra,
preden povsem objame treznosti ga zora.

Zdaj z avtom Bajsi se pripelje ves zaspani,
opomni Sisota, kako paziti se pozabi,
kako povsod ga iščejo pajkani,
kak z ujetimi policaj srdito rabi,
prijazno dalj mu tam ostati brani,
stopiti k sebi v avto ga povabi,
da ga pripelje v varnejše zavetje;
vda Siso se v to, kar Igor svétje.

Brž speljeta, nič ju ne ovira,
prebujena še države ni milica;
ker še prazna cesta ga podpira,
avto leti, ko v zraki urna tica.
Se Igor po patroljah ozira,
avto ustavi, kjer je gostih senc temnica.
Ker se mu zdi, da žeja spet ga grudi,
junaku, kar ima v pristrčnici, ponudi.

Želi dat' Siso povračilo,
al na žurki gnarji so bili razdani;
a spomni se, da Sandi, z Mimiko mu milo
še v skrivnem kraji gajbo pira hrani,
njo poiskati da mu naročilo,
Za šankom v Zdravu, zaripel ves v lice
bo dremal do vesele ali žalostne novice.

Zbudi naenkrat ljudi ga govorica,
ki bližajo se mu v navezi
spozna takoj iz 350-ke znana lica;
neznan mož pride po zeleni stezi;
srp in kladivo, znamenja poklica,
povesta mu, da služi levičarski navezi.
V pest bi desna se bila stisnila,
v ti priči se prikaže gajba pira.

"O, sem v grlo moje, pijača mila!
Skrbí je konec, žalosti, nesreče,
se trese od veselja vsaka žila,
kar gledam spet v obličje ti cvetečé,
naj brije zdaj okrog viharjev sila,
naj se nebo z oblaki preobleče,
ni méni mar, kar se godi na svéti,
le da tebe zdaj na dušek smem požreti."

Iz rok izmakne aktivistka flašo mu počasi,
in blizu se na prvi stolček vsede,
ter v milem, ali vendar trdnem glasi
pijancu vnet' mu reče té besede:
"Mrazić, ne žuriranja, agitacije zdaj so časi!«

Učil ljudi je mož težaški,
aktivist, ki zdaj ga vidiš z nami:
kako nam ustvaril vse je NOB junaški,
kak kapital je skrit v prazni slami,
kak komunizem se je učlovečil,
da bi rešil narode in jih osrečil.

Da pravi Bog se kliče Tito,
da ljubi vse ljudi, svoje otroke,
da življenja bistvo v samoupravljanju je skrito,
da le vstajniške osebnosti visoke
vedo, kaj potrebuje ljudstvo, da je sito.
Da je socializem njihove dar roke,
in le prehodna faza do največ`ga reda
kjer vsem bo vsaka spolnjena potreba.

Da komunizem prava so nebesa,
kjer glori'ja Marxa sije brez oblaka,
oko ni vid'lo, slišala ušesa
veselja, ki izvoljene tam čaka,
da spróščenim vseh težav telesa
se srečnim izpolnila bo volja vsaka,
da bodo tam kongresni sklepi mili
té, ki zdaj trpijo, tolažili.

Al ena skrb nas je vstajnike morila vedno,
da tí med njimi si, ki jih rdeča zvezda črti;
v strahu, da v gulagu končal bi bedno,
kjer ljudstva so sovražniki zaprti;
smo trepetali zate uro sledno;

Da policaji ne dobe te kje na vrsti,
da b` te usode bridke te obvarovali,
smo te družno v stranko našo predlagáli.
V rdečo zvezo ljudsko zdajci se včlani,
črnim zmotam odpovej se grešnim,
član združene levice zdaj postani,
kapitalizma daj slovo idejam smešnim.
Sovražnike ti ljudstva nam naznani,
in se v duhu združi s Titom večnim.
Pred ko spiješ, za podpis se še potrudi,
aktivist je blizu in rdeča zvezda tudi.«

AKTIVIST:

"Druže Tito, mi ti se kunemo!
tako nekoč so peli očetov nam glasovi
in kamorkoli danes se ozremo;
na položajih smo partije sinovi!
A zate na odboru mi že dolgo vemo,
da naklonjen nisi naši stvari novi.
Zato podpiši ter zvestobo nam obljubi
in lahko boš pil po svoji mili volji ljubi.«

Molče zdaj pero v roko Siso vzame
pogleda flašo in tresoč podpiše
Internacionalo zapoje prisotne dame
si aktivist z očesa solze briše,
člana novega tesno objame
in odide, da v Murgle raport brž napiše.
Siso nagne flašo in odžene misel skrito:
»Če Faustu je hudič požrl dušo, jo je meni Tito!«